

«Encara no he començat a escriure»

Entrevista a l'escriptora de les Franqueses Alba Dedeu, que publica el seu segon llibre de contes

Alba Dedeu acaba de publicar el seu segon llibre Foto: ACN

Acabàvem l'última trobada, ara farà un any (<http://www.naciodigital.cat/naciogranollers/noticia/11696>), parlant de nous projectes, de contes que s'estaven escrivint i que prometien camins un pèl diferents als que s'esbossaven -i tan bé- a *Gats al Parc* (Proa, 2011). Aleshores, l'Alba Dedeu (Granollers, 1986) estava treballant en un nou llibre de contes amb un detallisme molt similar al de la seva obra prima, "però que seria, també, diferent". Li recordo quan ens trobem per parlar d'aquest nou recull que li torna a publicar Proa, *L'estiu no s'acaba mai* (Proa, 2012) i em somriu. "Aleshores encara no tenia clar cap on aniria, però sí que el nou llibre s'assembla al primer en algunes coses del format. Per exemple, en la llargada dels contes, que és encara d'unes quinze o vint pàgines, tot i que ara he començat a provar coses molt més breus i concises". Aquests relats, més curts, són els darrers que ha escrit. I potser anuncien una nova manera de fer, qui sap.

"Sí que hi ha un cert canvi, més curt i directe, sense tanta descripció i amb molt més diàleg". Una evolució que lliga amb el tipus de coses que l'Alba vol explicar. "És evident que, si fas una situació social, no pots limitar-te a descriure i prou, has de fer parlar els personatges. I que el tema em porta a posar més o menys diàleg". I això passava per evitar el narrador omniscient. "El lector és capaç de veure de què va la cosa quan els personatges parlen, no cal res més". Com a exemple, diu, el conte que es titula *El Sopar*. "No hi faig cap judici de la protagonista, només la descripció dels fets i d'allò que diu". Al capdavant, es tracta de no voler-se involucrar massa en els fets. "El darrer conte, anomenat *L'últim adéu*, és escrit en primera persona. Però aquesta primera persona s'imagina el que pensen els altres personatges". I comença l'embolic de veus i narracions.

Relacions humanes i noves provatures

Em confessa que la provatura és part d'un camí que tot just ara enceta. "Em venia molt de gust fer un últim conte molt diferent i em vaig proposar de practicar amb el flux de consciència que va instaurar Joyce. Estic en una etapa en què encara estic provant, en què encara no tinc un estil definit". De diferències entre els dos llibres, però, n'hi ha més. "El detallisme descriptiu era peça clau a *Gats al parc*, i ara trasllado aquest detallisme més a l'acció". Un gest pot voler dir molt en aquest nou llibre, potser tot el que abans sabia dir un ambient.

L'estiu no s'acaba mai també mostra una recreació més present de la relació de parella. "És molt important al llibre. Preguntes com ara: per què tries una parella concreta? Què ens porat a fer la tria?". Un dels exemples el trobem a *Record de Florència*. Però hi ha d'altres temes amb una presència també molt destacable, com la hipocresia, un dels motius que més floten en l'aire d'algunes de les narracions. "Hi ha una hipocresia que penso que és més justificable, com aquella que tens quan hi ha molta pressió social al teu voltant. Ho veig en un dels contes on parlo d'una noia que és lesbiana i no vol sortir de l'armari per por de la reacció dels pares". En canvi, a *Ensaladilla*, un altre dels contes, passa tot el contrari. "Un grup de gent que està en un torneig d'esports amb els fills i que l'únic que tenen en comú és això. Tothom vol aparentar, fins que arriba una situació complicada que ho enterboleix tot". O bé, com un altre dels relats, la hipocresia entre germans, on el més important és, de nou, l'aparença.

Una calor d'estiu que intervé en els personatges

La història d'aquest segon llibre podríem dir que ve rodada, poc temps després de publicar el primer llibre de contes i encara amb un estil que es va fent. "Vaig enviar el llibre el març passat i el mes de maig ja vaig tenir resposta de l'editor. Tot va anar de pressa, em van suggerir una

portada, obra del pintor Joan Mateu (<http://www.joanmateu.com/>) i vam discutir quins canvis calia fer". Aquesta fase va comportar una última repassada, en la qual l'Alba Dedeu va tocar alguns paràgrafs dels contes més antics. "M'he adonat que ara tendeixo més a sintetitzar". I d'aquí ja van passar a tenir una portada amb una il·lustració molt suggeridora i un títol: *L'estiu no s'acaba mai*.

"El títol enganya una mica, perquè els contes no són gaire d'estiu, tot i que la majoria passen durant aquesta època". Però no surt un estiu de sol i platja. "Només al primer conte, *Mar*, surt la platja". Amb tot, la calor sí que és un element molt present i intensifica l'emoció dels personatges. "El títol sempre sol ser l'últim de tot el procés i em provoca molts mals de cap. Li he posat aquest títol al llibre perquè crec que no hi ha altra cosa que pugui sintetitzar millor tots els contes: l'estiu i la calor". Una calor que, de vegades, ofega, i que no és calor, sinó una xafogor que intervé en les sensacions i en els sentiments dels personatges.

Però l'estiu ja és lluny, o això sembla. I els aires més freds porten un munt de projectes a una Alba Dedeu enfeïnada en moltes altres coses a banda de la seva pròpia obra, com ara les traduccions. "Ara estic enllestit una traducció de Jane Austen, que es publicarà més endavant". I, després, més traduccions, ja siguin de l'anglès o de l'italià, les dues llengües que domina. El temps, per desgràcia, se'ns acaba amb aquesta finestra que mostra noves il·lusions i nous camins. L'Alba marxa a Barcelona, ciutat on viu amb la seva parella des de fa mig any. M'explica, abans d'agafar el tren, que aquest mateix dimecres l'esperen a la seu d'Òmnium, on fan una lectura de l'adaptació que va preparar d'*El Somni*, de Bernat Metge. No pares? "Sí, és veritat que tinc molts projectes, però encara no he començat a escriure". I mentre marxa penso que alguna dia l'Alba hauria de fer aquella novel·la que sabem que sabrà fer tan i tan bé.

'L'estiu no s'acaba mai' tracta temes com al hipocresia i les relacions de parella Foto: ACN